

HECTOR MALOT

SINGUR PE LUME

Editura Herra

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL I

În sat

Sunt copil găsit.

Am crezut însă, până la opt ani, că și eu aveam, ca toți ceilalți, o mamă, căci, de câte ori plângeam, o femeie mă strângea așa de blând în brațe, legănându-mă, încât lacrimile mi se opreau.

Nu mă culcam niciodată, fără sărutările acelei femei, iar când vântul iernii lipea zăpada pe geamurile albite, îmi lua picioarele între mâini și mi le încălzea, cântându-mi un cântec, pe care și-acum îl țin minte.

Când păzeam vaca de-a lungul drumurilor ierburilor, ori prin buruieni și când mă prindea câte o furtună, îmi dădea ău fugă înainte și mă silea să mă adăpostesc sub fusta ei, largă, cu care îmi învelea capul și umerii.

Apoi, de câte ori mă certam cu câte un copil, mă puneă să-i istorisesc necazul și mai totdeauna găsea cuvinte blânde, ca să mă mângâie, sau să-mi dea dreptate. Prin toate acestea, și prin multe altele încă, prin felul cum îmi vorbea, prin chipul cum se uita la mine, prin dezmierdările și prin blândețea dojenilor ei, credeam că mi-e mamă.

Și iată cum am aflat că nu îmi era decât doică.

Satul meu, sau mai drept satul în care am fost crescut – căci un sat natal n-am avut, și nici loc de naștere, precum nici tată și mamă –, satul în care mi-am petrecut copilăria, se numește Chavanon, unul din cele mai sărace.

Această sărăcie o datorează nu nepăsării sau leneviei locuitorilor, ci așezării lui într-un loc nerodnic. Pământul n-are adâncime și, spre a da recolte bune, i-ar trebui îngrășămintă, care nu se găsesc pe acolo. De aceea, nu te întâlnești, sau cel puțin nu te întâlneai, pe vremea de care vorbesc, decât cu puține câmpii